

Останаха си готови само едни хайдутѣ и кесаджии. Слѣдъ съвѣщаваніе какво трѣбва за възстаніето, за борбата и за побѣдата, рѣшиха едногласно: пари, пари и пари. Вслѣдствие на което распрагиха по всички страни хайдутитѣ и кесаджитѣ да събиратъ пари.

Така отиваха работитѣ въ България, когато въ Сливенъ празнуваха блѣскавата свадба на Елена, праправнучката на старий нейковскій Стефанъ, съ Петра Катърджията, казашки вѣчилъ — онбашия, уволненъ отъ военната служба по *мазбата* на сливенскій меджлисъ и по донесението на мютесарефъ — паша. Самъ мютесарифина се грижеше за тойзи бракъ, и такава мѣлва се разнесе за него, щото Одринскій архиепископъ, като желаяше да се възползува отъ случайтъ да распространи до Сливенъ властѣта на гръцката църква, отъ тамъ вече истикана, пристигна въ Ямболъ за да може при съдѣйствието на мютесарифина да се възползува отъ благоприятнитѣ обстоятелства. Мютесарифина отговори на писмото съ писмо, учтиво и любезно покани архиепископа при себе си на гости, по спорѣдъ мюсюлманскійгъ обичай, не пожела да се намѣсва въ християнскитѣ църковни работи. А пакъ чорбаджиятъ, съ съгласието на жителитѣ му пратиха суровъ отговоръ: ако ти искашъ да дойдешъ у насъ като търговецъ, за царско здравіе, то въ Сливенъ за тебѣ ще се намѣрятъ довольно ханища, ела и търгувай; но ако ти се готвишъ да ни дойдешъ като владика отъ нашата църква, то знай, че у насъ пѣмѣ рѣка за да те удвигнѣтъ, но за това пакъ има довольно каманіе за да те добиемъ по смъртъ и да те направимъ мѣченикъ, само не на нашата, а на гръцката църква. Мѣдритѣ владика по-вѣрва на думитѣ и не дойде, а свѣщенникъ Иванъ, Българинъ по кръвъ и по духъ, ученикъ и послѣдователъ на двамата Иларионовци, извърши обряда на вѣнчанието и съедини рѣцѣтъ на брачущитѣ се.

Въ храмътъ Божий пламтятъ стотини востъчни свѣщи и горятъ стотини блѣдни кандила, които, като даваха